

tõnne tõist mahha ei jättá. Me tappame wanna farro omma nuijadega árrå, fui temmá johhus meile wasta; sis mûme nahha kõrtsumehhe kätte; — same pâlegi weel hâåd rahha foddo wijá. Mes sa ifs pelgát, welli Hans?

Jubba Hans jálle hõigas. Wôtta nûúd welli Tomas nuija kätte, etsa kae fui tul mótsast wâllâ; ai pistu fatte kâppâ pîle.

Tomas farras ülle krawi móisa, láts fui orraw peddájá latwa ülles; jât sôbبرا kahro kätte. — Hans olli hâ ramatu mees, olli opnu kahro wihha kaitsa lammes mees pikkale mahha kõitu pâle; sirrut kâe, jalla sirges; jâi fui koolja kanges. Karro kõndse mârriisen. Hansu mannu, pôôrd teddâ kâppâga ümbre sâllûli, ja jálle taggasî kottu pîle, nûhhut temmá fehha figipâddi: su nink silma, fukku nink kõrwa, — Hans es lausa ei musta ei walget. Karro sâllás weel temmá pâle, nink láts árrå mótsa taggasî.

Hans saistas jálle jalgu pâle, Tomas nûhhuse peddâjât mõddâ alla, tulli Hansu mannu, üttel: Enno olgo jumimale, et ta sinno farro kâppâdest pâstse. Minna pellâsi wâega,

fui farro sinno eddesti taggasî poordles. Em, mes temmá wanna mees sulle ifs kõrvu mannu tükse?

Hans kostse nida: Karro kõnnel müsse ðige hiljâ tassa: Ma annan sulle Hans hâåd nôrwo kõrwa liggidâl et Tomas peddâjân meije juttu ei kule, muido temmá mees tappap minno suren pahhandussen nuijaga árrå:

Árrå ustu fergemelega tõsse innimesse sôp-prust, fui ta wâga kitlep, sest sôbبرا sôb-prus tuttas ennegi hâddâ ajol.

Nink tõiselt wi sa Tomale paljo terwist minno polest, nink kela teddâ karro nahka mümost, enne fui se farro eissi temmá kätte sai, kelle sâllâst temmá nahka müllip.

Armsa Lugguja!

Kui teije, sedda tâhtramutut oslete moitsussega luggenu sis oslete fa tâhhele pandnu, et sesamma 1817 aastaig ûts kallis mâlle, tusse aastaig em, fun kige ennambâste Lutterusse ristirahwas Jummalat kigest sôás